

לילה אחרון ברומא

דרמה רומנטית לשני שחקנים

מאת נמרוד דנישמן

2021

אני כל הזמן כותב על פרידה.

טוב, ככה אני לא חושב עליה.

רומא, 2017

בלילה האחרון של החופשה המשפחתית שלו באיטליה, יותם, סטודנט ישראלי לתסריטאות, פוגש את טוני, צייר איטלקי רומנטיקן. הלילה המשותף שלהם בסמטאות הקסומות של רומא מבשיל למערכת יחסים מרחוק. כשהקשר בניהם מעמיק, המרחק בין רומא ותל אביב נותן את אותותיו, והם נאלצים להכריע: האם אהבה זה מספיק?

הדמויות:

יותם – [27] סטודנט לקולנוע, גר בתל אביב, ישראל.

אנטוניו – [32] צייר, גר ברומא, איטליה.

המחזה עלה לראשונה בספטמבר 2021 בתיאטרון המשולש, התיאטרון הגאה של תל אביב בבימויו של המחזאי.

צוות ההצגה המקורי:

יותם: אריאל קורט

אנטוניו: הראל ליסמן

עיצוב תפאורה ותלבושות: שירן לוי

מוסיקה מקורית: בועז קראוזר

תאורה: רותם אלרואי

©

כל הזכויות שמורות למחזאי.

אין לעשות שימוש במחזה או בחלקים ממנו ללא אישור בכתב.

תמונה 1

יותם: שלושה שבועות חיפשתי אותך באיטליה. חיפשתי אותך ברחובות היפים של פירנצה, בין קפה מיכאל לקתדרלה הגדולה. חיפשתי אותך בוילה ששכרנו לשמונה ימים בכפר שלעולם לא אצליח לזכור את השם שלו. זה עם עוגת הצנוברים. סיפרתי לך עליה, זוכר? חיפשתי אותך ברכבות המהירות, שגרמו לי אז להאמין שזאת המדינה הכי טובה בעולם. אבל אתה חיכית ממש לרגע האחרון.

[טוני [אנטוניו] נכנס לבמה ומסתכל אל יותם.]

יותם: בלילה האחרון שלי ברומא, אחרי עשרים ואחד ימים של חופשה אינטנסיבית במיוחד עם אימא שלי, הופעת לי בגריינדר. הבחור הכי חתיך בטווח של שני קילומטרים מדירת האיר-בי-אנד בי ששכרנו. בפער.

[טוני צוחק, ניגש אל יותם, מתחיל לנשק אותו.]

אנטוניו: טוב, כמה אתה מדבר?

[הם מתנשקים בלהט. כשטוני עובר לצוואר של יותם, הוא אומר:]

יותם: לא האמנתי שניפגש. השיחה הייתה ממש מקרטעת כי אימא שלי ואני הלכנו לסיבוב פרידה מהעיר. חשבנו שביחס לפירנצה או לכפר ההוא, נו, מה השם שלו? [מביט באנטוניו לשאלה אך טוני מחווה שהוא לא יודע. הוא חוזר לנשק אותו בצוואר.] לא משנה, חשבנו שרומא הייתה הכי מבאסת מכל המקומות שהיינו בהם, אבל אימא שלי רצתה לקנות מתנות לכל האחים והאחיות שלה. יש לה שמונה. היא התלבטה שעות בין צעיפים של איזה נוכל ברחוב עד שבחרה את כל כיסויי הראש שהיא רוצה לקנות במתנה. "ככה אף אחת לא תיעלב", היא אמרה.

[הם חוזרים להתנשק. המוסיקה מתגברת. יש ריח של חרמנות באוויר. הם מורידים אחד לשני את החולצות. הכל מאוד מאוד מהיר ומעט אלים. סטוץ.]

יותם: ששש! היא ישנה בחדר השני.

אנטוניו: היא פה?!

יותם: נו אז איפה?

אנטוניו: אתה לא נורמלי...

יותם: שקט!

[הם חוזרים להתנשק. טוני מסתובב עם גבו ליותם ונצמד אליו. הם מתחככים אחד בשני. יותם שולח ידיים לתחת של טוני.]

אנטוניו: יש לך קונדום?

יותם: לא.

אנטוניו: באמת?

יותם: אני על פרפ.

אנטוניו: אני מעדיף עם קונדום.

יותם: אין לי.

אנטוניו: שיט.

יותם: לא נורא...

[שתיקה. טוני חושב רגע.]

אנטוניו: בוא נלך לקנות.

יותם: עכשיו?

אנטוניו: כן, בוא.

יותם: [מתפנק] לא...

[טוני מתארגן.]

אנטוניו: אז אני אלך.

יותם: חכה!

[הם מתלבשים ומתארגנים לצאת. תוך כדי יותם, לקהל:]

יותרם: אני יודע שזה נשמע כמו הדבר הכי דושי בעולם, אבל אני שונא את ההתעסקות בקונדום. אני יודע, זה לא בסדר, אבל לעצור באמצע הסקס, להלביש את הקונדום, למרוח את הלוב, זה מוציא אותי מהעניין ומעלה לי בשנייה את הפחד שאני לא אצליח. ואז אני באמת לא מצליח.

אנטוניו: אתה מריח?

יותרם: אנחנו בחוץ. כן. מה זה?

אנטוניו: יסמין.

יותרם: מריח טוב.

אנטוניו: הלילות הפכו להיות נסבלים. העיר ידעה שאתה בא. בוא, נסתובב קצת.

יותרם: לאן?

אנטוניו: בוא.

יותרם: רגע, לא אמרת לי את השם שלך.

אנטוניו: אנטוניו. אי טו?

יותרם: יותרם.

אנטוניו: יותרם. בוא.

תמונה 2

- ייתכן: עוד שמונה שעות אני נוסע לשדה התעופה, אבל עכשיו אתה לוקח אותי ביד באחת השכונות הכי יפות של רומא. אנחנו חוצים סמטאות שמטפסות לכיוון אחת הגבעות של העיר, עוצרים במכולת קטנה וקונים בה יין בחמישה יורו.
- אנטוניו: זה יין טוב!
- ייתכן: אתה לוקח אותי לפיאצה יפיפייה. פיאצה די סן קוזימוטו? [חצי שואל אם מבטא נכון את השם. טוני מאשר. אולי אפילו: "בראוה!"]. מקרינים בה סרט מפסטיבל הסרטים של רומא. אנחנו יושבים על חומה קטנה, רחוק מהצופים, שותים מהיין והופכים את הלילה הזה לשלנו.
- אנטוניו: אז בעצם ישו הוא סוג של גלגול של דיוניסוס.
- ייתכן: ואו.
- אנטוניו: כן.
- ייתכן: נאמת לי נאום ארוך וחוצב להבות על למה זה נכון – אבל זה לא מעניין אותך.
- ייתכן: לא! זה מעניין, באמת. מרתק באמת.
- אנטוניו: הנצרות מרתקת אותך?
- ייתכן: פעם הייתי בכנסיית הקבר.
- אנטוניו: בירושלים?
- ייתכן: כן.
- אנטוניו: אימא שלי טסה לשם בשנה שעברה. עבודת אלילים.
- ייתכן: מה?
- אנטוניו: עבודת אלילים. אנשים מכל רחבי העולם טסים לירושלים כדי לנשק את האבן שמישהו החליט שישו ישב עליה לפני שנצלב. מה זה שונה מלהאמין בפסלים?
- ייתכן: מפריע לך שאנשים מאמינים בפסלים?

אנטוניו:	לא.
יותם:	במה אתה מאמין?
אנטוניו:	אני לא מאמין בכלום.
יותם:	במה האמנת כשנולדת?
אנטוניו:	במה מאמין תינוק שנולד? שאימא שלו תגן עליו.
יותם:	אתה נוצרי?
אנטוניו:	גדלתי במשפחה קתולית, כן. ואתה...?
יותם:	יהודי, כן.
[שתיקה.]	
יותם:	יש לך אחים? אחיות?
אנטוניו:	שלושה. גדלתי עם אחותי, יש לי עוד שני אחים מאבא שלי, אבל הם לא מאותה אימא.
יותם:	אתם חברים?
אנטוניו:	אנחנו מדברים מידי פעם.
יותם:	אתה לא פוגש אותם?
אנטוניו:	אנחנו נפגשים מעט, זה קשה. הם מפוזרים בכל אירופה. אחותי גרה בגרמניה עם בעלה. אחי לוקה גר בספרד ומיכאל גר באמסטרדם.
יותם:	וההורים שלך?
אנטוניו:	אימא שלי גרה בכפר חמש שעות נסיעה מרומא, ואבא שלי... אבא.
יותם:	מה קרה?
אנטוניו:	לא בא לי עכשיו.
יותם:	לי אין אבא, אבל זה אף פעם לא היה סיפור בשבילי. הם לא התחתנו, אתה מבין? אז בחיים לא פגשתי אותו. תמיד כשאני מספר על זה אנשים מצטערים

בשבילי, אבל מבחינתי לא היה אותו אז אין לי איך לדמיין שהחיים יכולים להיות אחרת. אני מניח שזה יותר קשה עבור מישהו שהיה לו אבא ויום אחד הוא עזב.

- אנטוניו: כן.
- יותם: זה בטח מוזר שהמשפחה שלך מפוזרת ככה בכל העולם.
- אנטוניו: זה בסדר.
- יותם: אתה מתגעגע לפעמים לבית שלך?
- אנטוניו: כל העולם הוא הבית שלי.
- יותם: יפה.
- אנטוניו: פעם הייתי בקשר קרוב עם האחים שלי, בעיקר עם אחותי, אבל מאז שיש להם ילדים השיחות איתם די משעממות.
- יותם: אתה לא רוצה ילדים?
- אנטוניו: לא יודע.
- יותם: אני חושב שאני אהיה אבא טוב.
- אנטוניו: איך אתה יכול לדעת?
- יותם: תחושת בטן.
- אנטוניו: אוקיי.
- יותם: אני רוצה משפחה עם שני ילדים. וכלב.
- אנטוניו: למה לא יותר?
- יותם: כל עוד כולם נכנסים ברכב אחד זה בסדר.
- אנטוניו: ילדים באים אחרי בן זוג. אתה קודם כל בוחר את מי שאתה רוצה לחיות איתו.
- יותם: אז אתה לא מדמיין את עצמך אבא?
- אנטוניו: לא חושב על זה.

למה עברת לרומא?	יותם:
בגלל אהבה.	אנטוניו:
בגלל אהבה...	יותם:
אתה צוחק עלי ילד?	אנטוניו:
לא.	יותם:
מתי אתה מסיים את הלימודים?	אנטוניו:
עוד שנה וחצי.	יותם:
יופי.	אנטוניו:
היום אני יודע למה שאלת את זה. אבל אז לא שמתי לב לכוונה שמאחורי העיניים שלך. היית ונשאת חתול. ממה אתה מתפרנס?	יותם:
אתה תמיד כזה רשמי?	אנטוניו:
זה רשמי?	יותם:
כן.	אנטוניו:
אוקיי, במה אתה עובד?	יותם:
אני צייר.	אנטוניו:
ואו, באמת?	יותם:
כן.	אנטוניו:
ואתה מצליח לחיות מזה?	יותם:
אני מוכר את הציורים שלי, כן. זה לא מספיק בשביל וילה בשכונה הזאת, לא, אבל יש לי דירה קטנה לא רחוק מפה.	אנטוניו:
איפה?	יותם:
[מצביע על כיוון כללי] שם. פנייטו. אתה רואה את האורנים שם? פינז באיטלקית זה אורן. השכונה נקראת ככה בגלל האורנים.	אנטוניו:

יותם: אני אוהב אורנים.

אנטוניו: רוצה לבוא איתי?

יותם: לא, לא. אני לא יכול. התרחקנו מספיק ועוד מעט אני צריך להתעורר לטיסה שלי. נראה לי שכדאי שאחזור.

אנטוניו: טוב.

תמונה 3

יותם: אחר כך אמרת לי שכשאמרתי לחזור, הפנים שלי נראו כאילו אכלתי לימון כולל הקליפה. למדתי איתך שאני פרצפן. לא מסוגל להחביא את הרגשות שלי. הלוואי שהיית מזיז משהו בפנים החתומות שלך.

[טוני מושך בכתפיו.]

יותם: ההליכה חזרה מהפיאצה לדירה הייתה כבדה ומגושמת. הלכנו שנינו עם הראש ברצפה, לא פצינו פה.

[הם מגיעים לדלת הבניין.]

יותם: טוב... עמדת וחייכת. מה? אתה רוצה לעלות?

[טוני מחייך.]

יותם: אני לא יודע. כבר בוקר... אימא שלי עוד מעט תתעורר.

[טוני מנשק את יותם.]

יותם: טוב. אבל נצטרך להיות בשקט. ששש! שקט!

[הם נכנסים לבניין.]

תמונה 4

- יותם: הנחיתה בארץ הייתה כמו להתעורר מחלום. חלום שלא ידעתי שהיה לי: אני ואתה, גבר איטלקי זר, אמן, צייר, מסתובבים בסמטאות של רומא עם בקבוק יין ביד, מדברים על אמנות, על דיוניסוס, על ישו. מי ידע שכל הזמן הזה חלמתי לחיות בסרט של פאזוליני? אבל הימים עברו, והסתיו שנחת עלינו בלילה ההוא הגיע סוף סוף לישראל, ואיתו התחדשו הלימודים והעבודה... בקיצור שגרה. והשגרה התחילה לכרסם בזיכרון ההוא, שהיה כל כך מופרך, עד שכבר כלל לא היה לי ברור אם היה באמת או חלום. אני בשיעור כתיבה אקדמית. אלוהים יודע למה בלימודי תסריטאות צריכים לדעת כתיבה אקדמית, אבל זה חובה ואני כאן ומשמעם ופתאום –
- אנטוניו: למה חרדים לובשים בורסלינו?
- יותם: זאת ההודעה הראשונה ששלחת לי בפייסבוק.
- אנטוניו: אני לא מבין, כתוב פה שחרדים חיים בעוני מתוך בחירה. אז למה הם קונים כובע כל כך יקר?
- יותם: אולי הם רוצים להיות אפנתיים?
- אנטוניו: בורסלינו היה מאוד אפנתי בתחילת המאה הקודמת.
- יותם: אז זה מסתדר.
- אנטוניו: למה?
- יותם: פעם אמרו לי שהלבוש החרדי היה שיא האופנה בפולין לפני מאה-מאתיים שנה.
- אנטוניו: אה. אוקיי.

תמונה 5

כמה ימים אחרי, הודעה חדשה:	יותם:
מה אומרת המילה "יאללה"?	אנטוניו:
זאת מילה בערבית, לא בעברית.	יותם:
אה. מה זה אומר?	אנטוניו:
בערבית זה אומר משהו כמו "Oh My God".	יותם:
ובעברית זה אותו הדבר?	אנטוניו:
בעברית זה יכול להיות המון דברים. אתה יכול להגיד יאללה כמו Oh my god, אבל אתה גם יכול להגיד את זה כמו Come on, או כמו Hurry up. איפה שמעת יאללה?	יותם:
אני כל הזמן שומע את זה בסרטונים ישראלים.	אנטוניו:
אתה צופה בסרטונים של ישראלים?	יותם:
היום צפיתי בדוקו על מלחמת העצמאות.	אנטוניו:
אה.	יותם:
זה מרתק. ידעת שהפלסטינים קוראים למלחמה הזאת שואה?	אנטוניו:
כן.	יותם:
אני חושב שהמילה שהם משתמשים בה זה נכבה? שזה בעצם שואה, לא? כמו השואה שלכם.	אנטוניו:

תמונה 6

- ייתכן: השאלות על ישראל הלכו והצטברו, ואיתן ההתכתבויות שלנו שהתארכו במשך ובתדירות שלהן, הן גדלו ותפחו והפכו לשיחות ארוכות, ארוכות. קמנו יחד בבוקר והלכנו לישון יחד בלילה. סיפרתי עליך לכולם. לעידו ולנעמי וליעל. הם קראו לך "המאהב האיטלקי".
- אנטוניו: אני לא סיפרתי עליך לאף אחד.
- ייתכן: למה?
- אנטוניו: קינאתי לך.
- ייתכן: כמו חמניות שעוקבות אחר השמש, ככה תשומת הלב שלי התכווננה אליך יותר ויותר עד שקיבלתי החלטה באביב: אני רוצה לטוס אליך.
- אנטוניו: מתי?
- ייתכן: אני מסתכל על טיסות עכשיו.
- אנטוניו: אה.
- ייתכן: זה כל כך יקר!
- אנטוניו: כן...
- ייתכן: אני רואה אחת אפשרית. ראשון בלילה עד רביעי בלילה בעוד שבועיים. אני אגיע אליך גמור, אבל זה רק מאתיים חמישים יורו. לא נורא.
- אנטוניו: לא.
- ייתכן: נכון? אני רוצה לעשות את זה כבר כמה שבועות אבל לא ידעתי אם תחשוב שזה מוגזם. זה מוגזם?
- אנטוניו: לא.
- ייתכן: עידו ממש דחף אותי לעשות את זה. החלטתי להפסיק לקנות בקפיטריה כל החודש ואז אני לא ארגיש בחשבון שלי את הסכום. טוב. אני קונה את זה?
- אנטוניו: רגע, אתה בטוח?

יותם: אתה לא רוצה שאני אבוא?

אנטוניו: אני מפחד שאנחנו מכניסים את עצמו למשהו שלא נדע איך להתמודד איתו.

יותם: נעשה מה שנרצה עד הרגע שלא נרצה.

[שתיקה.]

אנטוניו: אתה מתחרט לפעמים שבאת?

יותם: בחיים לא. ואתה?

תמונה 7

יותם: השעה חמש לפנות בוקר ואני עולה למטוס מתל אביב לרומא. מהמדרגות אני רואה את הטייס מציץ מהחלון של הקוקפיט. ספרדי, אני חושב. אני שולח לך תמונה. חתיך, לא?

אנטוניו: יומני היקר, הלילה לא נרדמתי כי יותמי טס אלי כמעט שנה אחרי שנפגשנו. במקום להתרגש איתי, הוא שלח לי תמונה של הטייס. האם להגיד לו כבר עכשיו שהוא בן זונה או לחכות שינחת?

יותם: אתה מקנא או מה?

אנטוניו: אתה חצוף או מה?

יותם: שלחתי לך את הגיף של החתול שאנחנו אוהבים ונרגעת. המטוס נוחת חלק ורומא יפיפייה בשעות הראשונות של הבוקר. אני נוסע עם הליאונרדו אקספרס לתחנת טרמיני ומשם קו חמש אליך. אני כבר חצי שעה מתחת לדירה שלך ולא מצליח לעלות.

אנטוניו: לא ידעתי את זה. למה לא עלית?

יותם: הלב שלי דופק, כל הגוף שלי קופא. אני מרגיש שאני עומד להקיא. למה תמיד האירועים האלה קורים אחרי לילה בלי שינה? אני מתיישב על ספסל שבור מתחת לבית שלך. אני מזהה את החלון שלך מהתמונות. הכביסה שלך תלויה שם. עוד שלושה ימים רוזה תעיר אותנו בדפיקות חזקות על הדלת ותבקש ממך להוריד אותה.

אנטוניו: !Rovina l'edificio

יותם: אני כותב לנעמי. היא משכנעת אותי לעלות. אני בולע רוק וכותב לך: אני פה.

אנטוניו: בדלת?

יותם: כן.

אנטוניו: אני פותח.

[נשמע צליל האינטרקום ויותם פותח את הדלת.]

אנטוניו: קומה שניה. הדלת פתוחה.

יותם: אני עולה.

[יותם וטוני נפגשים בפתח הדלת.]

אנטוניו: יותמי.

יותם: טוני.

[טוני מושך את יותם פנימה אל החדר ומחבק אותו חיבוק חזק ועמוק. יותם יזכור את הריח של אנטוניו לעוד הרבה מאוד זמן.]

אנטוניו: איך הייתה הטיסה?

יותם: בסדר.

אנטוניו: בוא אליי.

[הם מתחבקים שוב. נפרדים. נותנים נשיקה קלה. מלטפים אחד את השני בפנים.]

אנטוניו: לא בשיער.

יותם: אוקיי.

אנטוניו: אתה בסדר?

יותם: כן. [שתיקה] אתה בסדר?

אנטוניו: כן.

יותם: לא ידענו מה להגיד. לא ידענו מה לעשות. הפעם הראשונה שנפגשנו הייתה כל כך קלה, אבל הפעם הייתה ציפיה. ואם יש ציפיה יכולה להיות אכזבה. ואם יש אכזבה...

אנטוניו: אתה אוהב את הדירה?

יותם: מאוד.

אנטוניו: היא קצת קטנה, והיא גם הסטודיו שלי, אבל זה מה שיש.

יותם: אני חושב שהיא נהדרת.

- אנטוניו: עכשיו זה הבית שלנו.
- [טוני מסדר את הדירה לערב. מכבה אורות, מדליק נרות, מתרחץ וחוזר מאורגן מהמקלחת. יותם מחליף בגדים תוך כדי לפיגימה.]
- יותם: לקחת אותי לסיור ברומא על האופניים. יש לך שני זוגות: אחד רגיל והשני מתקפל.
- אנטוניו: לנסיעות ברכבת.
- יותם: שניהם לא היו הזוגות הכי חזקים ורומא לא מיועדת לאופניים. היא מלאה באבני הרחוב האלה שאתם כל כך אוהבים וגורמים לאופניים לרטוט. לקחת אותנו למרחקים... כל גבעה שראינו טיפסנו. לא עמדנו במקום אחד לדקה. ראינו הכל: את הקולוסאום, את כנסיית סן פטריק, את הטיבר ואת האי של הטיבר. הטיבר זה הנהר של רומא. הסתכלתי עליך, תמיד מאחוריך, וראיתי אדם שנטרפה עליו דעתו מדווש ומדווש כאילו סוף העולם קרב. אין לי מוח. דיושתי אחריך לאן שתיקח אותי – רק תיקח אותי. אנחנו בבית. אתה מעמם את האורות, מדליק נרות וקטורת. אני מבין.
- אנטוניו: אתה רוצה לגעת?
- יותם: מה?
- אנטוניו: בציר. אתה רוצה לגעת?
- יותם: אה.
- אנטוניו: במוזיאון אסור לגעת בצירים. אבל כאן אתה יכול.
- יותם: נחמד.
- [טוני לוקח את היד של יותם ומלטף איתה ציור שתלוי על הקיר.]
- אנטוניו: הנה. עכשיו אתה יודע איך מרגיש ציור.
- יותם: מחוספס.
- אנטוניו: כן.
- יותם: זה שמן?

אנטוניו: בטח. בגלל זה אתה מרגיש את המשיכות.

יותם: הוא יפה.

אנטוניו: תודה.

[יותם ממשיך מהציור לציור אחר.]

יותם: אפשר?

אנטוניו: בכל מה שתלוי אתה יכול לגעת. השאר לא מוכנים אז הצבע עוד רטוב.

[יותם בוחן את הציורים ונתקל בציור שמונח על הרצפה. הציור הזה שונה מהשאר: הוא מונוכרומטי, בצבעים חומים. לעומת הציורים המפורטים על הקיר, הציור הזה צויר במשיכות קלות ומהירות.]

יותם: מה זה?

אנטוניו: כלום. משהו שאני עובד עליו.

יותם: אני אוהב את זה.

אנטוניו: הוא לא גמור.

יותם: איך אתה קורא לו? רק אל תגיד לי "ללא כותרת".

אנטוניו: לא, עוד לא נתתי לו שם.

[בציור יש שני גברים, אחד מהם בלי חולצה. השני מוריד את החולצה. הם שניהם מלופפים אחד עם השני, וברקע צמחי בית.]

יותם: יש שיר שהולך: אני שקעים לכל קמריך.

[טוני נצמד את יותם מאחור. הוא מחבק אותו ומנשק אותו בעורף נשיקות קטנות.]

אנטוניו: תשיר לי.

יותם: עכשיו?

אנטוניו: כן.

יותם: אני שקעים לכל קמריך

זה מבין אותי נורא!

אני ימים זורמים אליך

אני ציפור אומרת שירה

ובלעדיך אין בי מה...

אני גשרים לכל מיליך

כוכב נופל בלילותך

בי יש נתיב כל ישותך

אני טובע בדמותך

[תוך כדי השיר טוני מתקרב שוב אל יותם. הוא מחזיק לו את הידיים, מלטף. הכל לאט.]

יותם: זה צריך להיות השם של הציור הזה.

אנטוניו: מה?

יותם: קימורים.

אנטוניו: Curve. אתה אוהב אותו?

יותם: מאוד.

אנטוניו: כשאני אסיים אותו הוא יהיה שלך.

[הם מתנשקים ומתפשטים ונשארים בתחתונים. יותם עוצר את הנשיקה.]

יותם: בוא נלך לישון.

אנטוניו: טוב.

תמונה 8

ייתם:	כשהתעוררתי לא היית במיטה.
אנטוניו:	ישנת טוב?
ייתם:	לא. אתה?
אנטוניו:	לא.
[שתיקה.]	
ייתם:	אני מצטער.
אנטוניו:	על מה?
[שתיקה.]	
אנטוניו:	בוא, תתארגן. אנחנו צריכים לצאת.
ייתם:	נסענו לספרלונגה, כפר קטן על הים באמצע הדרך בין רומא לנאפולי. זה המקום האהוב עליך בעולם. סיפרת לי שיש שם קרואסונים מיוחדים שמלאים בחמאה וריבה שאתה מרשה לעצמך לאכול רק שם.
אנטוניו:	אתה תאהב אותם.
ייתם:	באמת אהבתי אותם. ברכבת ישבת בספסל שמולי ולא אמרת מילה. רוב המילים שאמרנו באותו היום היו מילים פונקציונאליות: בוא, הולכים מכאן, האוטובוס יוצא מפה, הנה החוף. פרסנו את המגבות שהבאנו, סידרנו את הדברים שלנו ונשכבנו. קראתי את האחרון של גרוסמן, אבל המילים התבלבלו לי בראש וכל מה שחשבתי עליו היה שעשיתי טעות ומעולם לא הייתי צריך לנסוע לכאן. הסתכלתי עליך. שכבת עם עיניים עצומות ומשקפי שמש, מתבשל לך לאיטך. חשבתי אם לגעת בך, ללטף, אבל פחדתי.
אנטוניו:	האקס שלי לא אהב לשכב איתי. שנה וחצי היינו ביחד ושכבנו אולי פעמיים. זה היה משפיל ומביך. חשבתי שאני כנראה היצור הכי מכוער שנולד. אתמול בלילה הרגשתי כמו שהרגשתי איתו.
ייתם:	אני מצטער...

אנטוניו: זה לא מגיע לי, יותם.

יותם: לא.

[שתיקה.]

יותם: אני נמשך אליך. זה פשוט קצת מורכב? לי, לפחות.

אנטוניו: זה לא צריך להיות מורכב.

[שתיקה. טוני קם, מתנער, מתמתח קצת. יותם מתיישב, דרוך.]

אנטוניו: טוב, בוא ניכנס למים.

תמונה 9

יותם: בלילה ההוא לא הדלקת קטורת ולא עמעמת את האורות. היינו סחוטים, אבל ככל שהתקדמנו לכיוון המיטה, האדרנלין הציף אותי. חשבתי: אם לא נשכב הלילה, זה נגמר.

אנטוניו: לילה טוב.

יותם: כיבית את האורות והתהפכת.

[שקט. יותם מוריד את התחתונים שלו ומאונן. הוא מתאמץ לחשוב על כל דבר מחרמן אפשרי. לרגע נראה שזה מצליח, ושהוא נהנה מזה. בשלב מסוים זה נהיה אגרסיבי והוא עוצר. הוא מסתכל שוב על טוני שלא זז כל הזמן הזה.]

יותם: סעמק.

[הוא מתכסה והולך לישון.]

[יותם במיטה, בפוזיציה האחרונה שהוא היה בה. טוני קם.]

אנטוניו: כשהתעוררתי בבוקר השלישי שלך פה, החלטתי לתת לך להמשיך לישון. ירדתי לסופר לקנות מצרכים ובישלתי לנו פסטה ברוטב אגוזים ופלפלים. כשהתעוררת החלטת לתקן כל מיני דברים בחדר שלי: יישרת את המדפים, מילאת חורים בקיר והחלפת צירים בארון שלי. את הפסטה אכלנו במיטה ואת הכלים שמנו בצד. התכסינו בשמיכה שלי בלי לדעת שהרוטב של הפסטה נזל על הציור שעבדתי עליו באותו שבוע.

יותם: אוי...

אנטוניו: לא נורא, הצבע השתלב שם יפה, אבל הריח נשאר. נשארנו בבועה שלנו כל היום, אולי נרדמנו כמה פעמים. אני כבר לא זוכר. דיברנו על אמנות. הסתכלנו באינסטגרם על ציירים שאני אוהב וחיפשנו ציירים ישראלים, כי אתה לא הכרת. בערב נישקת אותי.

יותם: זה היה עכשיו או לעולם לא.

אנטוניו: הנשיקה הפכה להיות הסקס הכי חושני שעשינו אי פעם.

יותם: הסתכלתי לך בעיניים והרגשתי שהלב שלי צורח מבפנים "אני אוהב אותך".

אנטוניו: אבל לא אמרת את זה.

יותם: לא.

אנטוניו: מזל שלא אמרת את זה.

יותם: אתה חושב שהכל היה נגמר שם אם לא היינו שוכבים?

אנטוניו: לא יודע.

[שתיקה.]

אנטוניו: מה קרה אחר כך?

יותם: ביום האחרון נסענו לים של רומא.

תמונה 11

- יותם: אגב, חוף הים של רומא לא נמצא ברומא. לרומא בכלל אין ים. חוף הים של רומא נמצא במרחק של רכבת קלה, עוד רכבת ואוטובוס מרומא.
- אנטוניו: נעים.
- יותם: כן. אני מסתכל עליך שוכב על הגב, טיפות של מים מלוחים נוזלות אל הפופיק שלך. אז חשבתי שאני מפחד להיפגע. היום אני חושב, כמה אתה פגיע. טובי?
- אנטוניו: ממ?
- יותם: מה אנחנו?
- אנטוניו: מה זאת אומרת?
- יותם: אנחנו מכירים כבר כמעט שנה.
- אנטוניו: אבל אנחנו לא ממש מכירים, נכון?
- [שתיקה.]
- יותם: כל פעם שאני מספר עליך למישהו אני נותן הקדמה מאוד ארוכה כדי להסביר מי אתה בשבילי.
- אנטוניו: כן.
- יותם: הייתי רוצה שזה יהיה יותר פשוט.
- אנטוניו: אז תעשה את זה פשוט.
- יותם: אני יכול להגיד שאתה בן זוג שלי?
- אנטוניו: אתה מרגיש שאנחנו בני זוג?
- יותם: אני מרגיש הרבה דברים. [שתיקה.] מה אתה מרגיש?
- אנטוניו: אני מרגיש שאני רוצה להכיר אותך יותר.
- יותם: אני יכול לחיות עם זה. ביקשתי ממך לא ללוות אותי לשדה התעופה. נפרדו בחצות בתחנת הרכבת. את הבכי שמרתי לאחר כך. ואו, כמה שבכיתי. בכיתי

ברכבת לשדה, בכיתי בשדה, בכיתי בטיסה, בכיתי בנחיתה, בכיתי ברכבת
בדרך חזרה לתל אביב. נחתי בשש בבוקר ובתשע כבר הייתי בשיעור. בכיתי
גם בשיעור ובשיעור שאחרי ורק כשהגעתי לדירה שלי, סחוט מעייפות וכל
הגוף כואב, נרגעתי. איך מתרגלים לזה?

אנטוניו: נראה לי שאף פעם לא התרגלת.

יותם: כל פרידה ממך, גם כשאני יודע שהיא זמנית, היא פרידה. זאת מערכת יחסים
שמורכבת מסך הפרידות שלה.

סוף מערכה ראשונה

*

תתקשר כבר

תתקשר

תתקשר

תתקשר

תתקשר כבר

אני מחכה

תתקשר

תתקשר

לעזאזל איתך

אל תשים

אותי על הולד

תתקשר כבר

אני מחכה

מאוחר

רוצה לישון

תתקשר כבר

לא הוגן

שאני ער

בשבילך

תתקשר כבר

באיזו קלות

אתה יכול

להרגיע

תתקשר כבר

נו

אני מחכה

תתקשר כבר

תתקשר

תתקשר

תתקשר

מערכה שנייה

תמונה 12

הייתה לי שיחה עם מנהל המחלקה שלי.	יותם:
אני בהפסקה.	טוני:
בחנות השוקולד?	יותם:
לא, באופרה המלכותית. איפה אני?	טוני:
(מחקה אותו) לא, באופרה המלכותית. טוני עובד שם כבר כמה חודשים.	יותם:
משהו צריך לשלם את כל הטיסות לישראל. מה עשית?	טוני:
כלום.	יותם:
למה הוא קרא לך לשיחה?	טוני:
ביקשתי.	יותם:
והוא פשוט קיבל אותך?	טוני:
כן.	יותם:
מה רצית ממנו?	טוני:
סיפרתי לו עליך.	יותם:
מה?	טוני:
כן...	יותם:
זה קורה בישראל?	טוני:
מה קורה?	יותם:
שפשוט מספרים למנהל מחלקה שלך באוניברסיטה על חבר שלך?	טוני:
לא יודע... יש לנו קשר טוב.	יותם:

טוני:	ואו. בחיים לא הייתי חושב לספר למנהל שלי משהו כזה. לא עושים דברים כאלה פה.
יותם:	למה?
טוני:	לא יודע, זה לא מכובד. מה יש לי להגיד לו?
יותם:	טוב, לא סתם סיפרתי לו עליך, זה קשור ללימודים.
אנטוניו:	מה אמרת לו?
יותם:	אנחנו כבר שנה וחצי ביחד.
אנטוניו:	תלוי ממתי אתה סופר.
יותם:	מההתחלה. אמרתי לו שיש לי בן זוג באיטליה, שהוא צייר, הראתי לו ציורים שלך.
אנטוניו:	אתה מה?
יותם:	הוא חושב שאתה צייר מוכשר מאוד.
אנטוניו:	אוקיי.
יותם:	זה לא מחמיא?
אנטוניו:	אהמ, כן, מאוד.
יותם:	תירגע, אני רק סיפרתי לו עליך כי אמרתי לו שאני לא בטוח שאני אסיים את השנה הזאת.
אנטוניו:	אתה מה?
יותם:	כן.
אנטוניו:	למה?
יותם:	כי זה ממש קשה לי, טוני. ממש. כל הטיסות האלה הלוך ושוב, אני מפספס הרבה שיעורים, זה מורגש.
אנטוניו:	ומה הוא אמר?

שזה נפלא שאני מאוהב.	יותם:
	[שתיקה.]
אתה שם?	יותם:
כן.	אנטוניו:
זהו אז אמרתי לו שהלב שלי נמצא ברומא ושאני לא רוצה לאבד אותך. אז הוא אמר שזאת החלטה שלי ושאני אעשה מה שאני רואה לנכון אבל שהוא חושב שזאת טעות לא לסיים את הלימודים.	יותם:
אמרת לו שאתה מאוהב?	אנטוניו:
זה מה שאמרתי?	יותם:
אמרת שהוא אמר שזה נפלא שאתה מאוהב.	אנטוניו:
אה.	יותם:
אתה מאוהב?	אנטוניו:
כן. נראה לי, לא?	יותם:
לא יודע, אתה תגיד.	אנטוניו:
נלחצת?	יותם:
אף פעם לא אמרת לי את זה.	אנטוניו:
זה לא ברור? לי זה ברור.	יותם:
אני... שמח לשמוע.	אנטוניו:
"אני שמח לשמוע".	יותם:
היי.	אנטוניו:
מה?	יותם:
העצבתי אותך?	אנטוניו:

יותם: לא.

אנטוניו: טוב.

יותם: טוב.

[שתיקה.]

יותם: תקשיב, כבר מאוחר ואני צריך לקום עוד מעט לטיסה. אני אכתוב לך כשאני ממריא.

תמונה 13

- אנטוניו: אני לא מאמין שאמרת את זה ככה ופשוט הלכת לישון. איך אתה מסוגל?
 "מאוהב". אתה... מאוהב? בי?
- יותם: אני לא מאמין שלא אמרת את לי גם.
- אנטוניו: זה הפתיע אותי.
- יותם: מה כל כך מפתיע? אנחנו כבר שנה וחצי ביחד.
- אנטוניו: תלוי איך אתה סופר.
- יותם: מההתחלה.
- אנטוניו: אף פעם לא הכרזנו על זה, זה אף פעם לא היה רשמי.
- יותם: כל הזמן הזה לא הרגשתי שאנחנו... זוג?
- אנטוניו: כן, אבל – אתה יודע. מאוהב זאת מילה גדולה. אני – אני –
- יותם: שכבת עם אנשים אחרים?
- אנטוניו: אתה באמת רוצה לדבר על זה עכשיו?
- יותם: לא יודע.
- אנטוניו: לא נראה לי שכדאי.
- יותם: אז שכבת.
- אנטוניו: למה אתה רוצה לדעת?
- יותם: כי אני רוצה לדעת אם אנחנו ביחד או לא.
- אנטוניו: ברור שאנחנו ביחד, אין לזה שום קשר אם אנחנו שוכבים עם אנשים אחרים או לא.
- יותם: איך אין לזה קשר?
- אנטוניו: כי מונוגמיה, יותמי, היי. מונוגמיה זאת מערכת חוקים בין שני אנשים. היא לא קשורה לאהבה.

- ייתכן: אני מכיר ששני אנשים שאוהבים אחד את השני מבטיחים אחד את השני זה לזה.
- אנטוניו: זה קצת ילדותי, לא?
- ייתכן: אוקיי, אז עכשיו אני ילדותי.
- אנטוניו: זה לא מה שאמרתי.
- ייתכן: לא, רק אמרת שהאהבה שלי שווה לתחת.
- אנטוניו: לא, זה לא מה שאני אומר, אני רק אומר שאנחנו חיים במדינות אחרות ולא רואים אחד את השני במשך הרבה מאוד זמן אז זה רק הגיוני שלא נהיה מונוגמים.
- ייתכן: טוב.
- אנטוניו: אתה רוצה להגיד לי שלא שכבת עם אף אחד?
- ייתכן: אין לי עניין לשכב עם אף אחד שהוא לא אתה.
- אנטוניו: מחקת את הגריינדר?
- ייתכן: למה אתה שואל?
- אנטוניו: לא מחקת.
- ייתכן: לא.
- אנטוניו: למה?
- ייתכן: סתם, כי לפעמים משעמם לי ואני נכנס לשם. אבל אני לא מחפש סקס.
- אנטוניו: אז מה אתה מחפש? זוגיות?
- ייתכן: אויש נו באמת.
- אנטוניו: מה, רק לך מותר לשאול שאלות כאלו?
- ייתכן: לא, אבל –
- אנטוניו: אז אתה רוצה שאני לא אשכב אם אף אחד אבל אתה לא מחקת את הגריינדר.

גם אתה לא מחקת!	יותם:
אני כן.	אנטוניו:
מה, אז איך אתה –	יותם:
אני לא.	אנטוניו:
אתה לא?	יותם:
לא שכבתי עם אף אחד אחר מאז הקיץ ההוא.	אנטוניו:
אה.	יותם:
אה.	אנטוניו:
אז למה אנחנו עושים את כל השיחה הזאת?	יותם:
לא יודע, אתה התחלת.	אנטוניו:
אני שונא את זה.	יותם:
אני לא רוצה שתרגיש מוגבל בגלל שאתה איתי – אתה צריך להיות חופשי. אני סומך עליך.	אנטוניו:
איך אתה יכול לסמוך עלי ככה אם אתה לא –	יותם:
אני כן.	אנטוניו:
אתה כן?	יותם:
כן. בכל הלב הקטן שלי.	אנטוניו:
לא יכולת פשוט להגיד את זה וזהו?	יותם:
אתה מכיר אותי, לא, קוצ'ולינו?	אנטוניו:

[יותם קפוא. הוא עומד מול טוני ומחייך. הלב שלו דופק מהר. הוא בולע רוק. כמה זמן עבר מאז שהוא שמע את טוני קורא לו ככה. טוני מחזיק לו את הידיים, מלטף אותן. הוא אוסף אותו לחיבוק. נושם אותו חזק. יותם מחזיר לו חיבוק ארוך.]

תמונה 14

ייתם:	מי זה רפאל?
אנטוניו:	מי?
ייתם:	חורף. אנחנו יושבים במסעדה קטנה בעיר יפיפייה שיש לה שם כזה באיטלקית שאני לא זוכר עכשיו ואנחנו אוכלים פסטה קרבוניה. חבר שלך, רפאל. הוא כל הזמן מגיב לך בפייסבוק.
אנטוניו:	רפאל? אה, רפאלו!
ייתם:	מי זה?
אנטוניו:	חבר.
ייתם:	הייתם יחד?
אנטוניו:	כן.
ייתם:	אה.
אנטוניו:	אתה אוהב את הפסטה?
ייתם:	כן. מתי נפרדתם?
אנטוניו:	לפני שנתיים.
ייתם:	ואתם עדיין חברים?
אנטוניו:	רפאלו? הוא חבר טוב שלי.
ייתם:	זה לא מוזר לך?
אנטוניו:	מה?
ייתם:	להיות חבר קרוב של אקס שלך.
אנטוניו:	לא.
ייתם:	אני לא בקשר עם אף אחד מהאקסים שלי.

אנטוניו:	למה?
יותם:	לא יודע. שלא יכאב.
אנטוניו:	אתה עדיין מרגיש אליהם משהו?
יותם:	לא.
אנטוניו:	אז למה שיכאב?
יותם:	אתה בקשר עם עוד מישהו מהאקסים שלך?
אנטוניו:	כולם.
יותם:	אה.
אנטוניו:	חוץ מאחד.
יותם:	מי?
אנטוניו:	סיפרתי לך עליו. האקס המשוגע שלי.
יותם:	לא אמרת עליו כלום חוץ מזה שהוא האקס המשוגע שלך.
אנטוניו:	מה יש לספר?
יותם:	מה השם שלו?
אנטוניו:	אני לא רוצה להגיד.
יותם:	למה הוא משוגע?
אנטוניו:	זה לא סיפור נעים.
יותם:	כשתרגיש בנוח לספר אני אשמח לשמוע.
אנטוניו:	זה לא מה שאמרת.
יותם:	ברור שכן.
אנטוניו:	ממש לא.

אז מה אמרתי?	יותם:
נו תספר כבר!	אנטוניו:
אין סיכוי.	יותם:
אז למה סיפרתי?	אנטוניו:
כי הרגשת בנוח?	יותם:
כי לחצת.	אנטוניו:
סליחה. אתה לא חייב עכשיו אם אתה לא –	יותם:
אני לא מתבייש בזה.	אנטוניו:
אוקיי.	יותם:
הוא היה עיתונאי. עשה סרטים דוקומנטריים על אזורי מלחמה. הערצתי אותו. כתבתי לו בפייסבוק, ממש מביך. אמרתי לו: בטח אומרים לך את זה המון, אבל אני מעריך את הדברים שלך.	אנטוניו:
מה הוא ענה?	יותם:
האמת שלא ממש כותבים לי, אז תודה לך.	אנטוניו:
נפגשתם.	יותם:
כן. הוא היה מהמם. גבוה, יפה, גבר מרשים. היו לנו שיחות מרתקות. חשבתי שהוא אל. היה לו בית מהמם ברומא במרכז העיר – ואחרי כמה חודשים ביחד עברתי אליו.	אנטוניו:
לרומא?	יותם:
כן.	אנטוניו:
בגלל האהבה...	יותם:
כן. בהתחלה זה היה נעים. גרנו במרכז העיר בשכונה יפה, והיינו עושים אצלנו ארוחות ערב לחברים העיתונאים שלו, סופרים, אמנים. הוא הכיר לי את מרקו, האוצר שלי. זוכר? אבל אז הוא פוטר ודעך. הוא לא היה יוצא מהמיטה, עשה	אנטוניו:

מלא סמים. זה היה נורא. ואז הוא נסע למילאנו לאיזה כנס בדיוק ביומולדת שלי. אני עשיתי מסיבה קטנה עם כמה חברים קרובים אצלנו בבית. הוא התקשר אלי ושמע את המסיבה והשתגע. אתה הורס לי את הבית! אי אפשר לסמוך עליך. כזה. זה שבר אותי. מרתה אמרה לי שהוא סתם לחוץ ועצבני, שהוא לא התכוון. ושהוא עוד מעט יצלצל ויבקש סליחה. ובאמת הוא צלצל.

יותם: התנצל?

אנטוניו: לא אמר כלום. שמעתי רק גניחות והתנשפויות. אתה מבין? הוא הלך לזיין איזה מישהו והתקשר אלי כדי שאני אשמע.

יותם: בן זונה.

אנטוניו: כשהוא חזר היה לנו ריב נוראי. ובעצם הוא בבנאדם היחיד שהלכתי איתו מכות.

יותם: הרבצת לו?

אנטוניו: הפוך. מסתבר שהוא קנאי מאוד. כשהוא התקשר הוא שמע את אחד הבחורים במסיבה, והוא הכניס לעצמו לראש שאני בוגד בו. הוא שבר את כל הדברים בבית ואז הכניס לי אגרוף לפרצוף.

יותם: מה עשית?

אנטוניו: ברחתי למרתה, ואחרי כמה ימים הוא התקשר. הוא בכה בטלפון, אמר שהוא מצטער ושאני חייב לסלוח לו. שהוא לא יכול לאבד אותי.

יותם: אל תגיד לי שהלכת אליו.

אנטוניו: הלכתי.

יותם: ומה קרה?

אנטוניו: חזרנו. הוא החליף את כל הרהיטים ששבר, והיו לנו כמה ימים טובים, אבל הקנאה שלו כבר הייתה ממש בלתי נסבלת. הוא לא נתן לי לצאת מהבית לבד. רצה לשמור עלי מאחרים. לא היה מסוגל לראות אותי עם חברים גברים שלי. ובאחד הלילות כשהוא כמעט הרביץ לי עוד פעם ברחתי לתמיד.

יותם: אני מצטער.

אנטוניו: אל תצטער, אלה החיים. הכאבים עברו ואני בכלל כבר לא כועס עליו. בסוף אתה נשאר לבד עם עצמך ולא יכול שלא לחשוב: איך מצאתי את עצמי בתוך הדבר הזה?

[טוני משפיל מבט אל הצלחת שלו. משחק עם האוכל שנותר בה.]

יותם: אתה אהוב. אתה יודע את זה?

[טוני מרים מבט אל יותם. הוא מחייך אליו חיוך קטן. העיניים שלו נוצצות. הוא משפיל את מבטו חזרה אל הצלחת שלו. יותם ממשיך להסתכל על טוני ומשפיל מבטו גם.]

אנטוניו: למה רצית שאספר את זה?

יותם: רציתי לדעת שאתה בנאדם.

אנטוניו: ברור שאני בנאדם.

יותם: אז חשבתי... איך אמרת את זה? חשבתי שאתה אל. נפלת עלי משום מקום, צייר מהמם מרומא, ולא הבנתי מה אתה רוצה ממני. ידעתי שאתה נותן לי כנפיים, שם הבנתי שאני נותן לך בית.

תמונה 15

ייתם:	אנחנו בשדה התעופה פיומיצינו. טוני?
אנטוניו:	ממ?
ייתם:	אינו באיטלקית זה קטן, נכון?
אנטוניו:	כן.
ייתם:	אז מה זה פיומיצינו?
אנטוניו:	נהר קטן.
ייתם:	למה לשדה תעופה של רומא קוראים נהר קטן?
אנטוניו:	כי הוא יושב על גדותיו של נהר קטן.
ייתם:	אה. איך קוראים לנהר?
אנטוניו:	פיומיצינו.
ייתם:	אבל מה השם שלו?
אנטוניו:	זה השם שלו.
ייתם:	נהר קטן?
אנטוניו:	כן.
[נשמעת קריאה לטיסה לתל אביב.]	
אנטוניו:	טוב.
ייתם:	טוב.
[הם מתחבקים מהר.]	
אנטוניו:	שתהיה לך טיסה טובה, בלי מערבולות.
ייתם:	אני מקווה.

אנטוניו:	תכתוב לי כשתנחת?
יותם:	כן.
[הם נפרדים לשלום, יותם נכנס אל השדה, אבל מתחרט וחוזר אחורה.]	
יותם:	אני לא רוצה ללכת.
אנטוניו:	אבל אתה חייב ללכת.
יותם:	לא, אני לא נוסע.
אנטוניו:	מה זאת אומרת אתה לא נוסע?
יותם:	אני נשאר.
אנטוניו:	הטיסה שלך ממריאה עוד רגע.
יותם:	לא אכפת לי, אני נשאר. נמצא טיסה חדשה. או שלא, לא אכפת לי. אני לא מסוגל ללכת.
אנטוניו:	אז מה אתה רוצה לעשות?
יותם:	אני רוצה לעבור לגור אצלך. איתך.
אנטוניו:	אבל עוד לא סיימת את הלימודים.
יותם:	שיזדיינו הלימודים. לא אכפת לי. אני לא מסוגל יותר להיפרד ממך.
אנטוניו:	קוצ'ולינו, אתה רוצה לשמוע את מה שאתה רוצה לשמוע או את מה שאני צריך להגיד?
יותם:	תלוי.
אנטוניו:	במה?
יותם:	מה שאתה צריך להגיד זה מה שאני רוצה לשמוע?
אנטוניו:	לא.
יותם:	אז לא.

אנטוניו:	קוצ'ו, אתה תחזור הביתה, ותחזור ללימודים, ותסיים אותם – וכשתסיים אנחנו נפתור את זה. אני מבטיח.
יותם:	איך נפתור את זה? אפילו אין לי דרכון, אני לא יכול להיות פה יותר משלושה חודשים.
אנטוניו:	נשיג לך דרכון.
יותם:	איך?
אנטוניו:	אנחנו נתחתן.
יותם:	אנחנו – מה?
אנטוניו:	אל תיבהל. אני חושב על זה כבר הרבה זמן, כשאני בא אליך לישראל אני מרגיש בחופשה. זאת תחושה מוזרה, זה כאילו אני לא חלק מהחיים שלך. ואתה, פה, רק אורח. אני רוצה יותר מזה. אני רוצה שנוכל להחליט בעצמנו כמה זמן אנחנו ביחד. ואם אתה רוצה לעבור לפה, לאירופה, אז בכלל אנחנו צריכים. זה הדבר הכי הגיוני לעשות.
יותם:	אנחנו יכולים להתחתן פה?
אנטוניו:	בכל ה-EU.
יותם:	איך עושים את זה?
אנטוניו:	שולחים כמה מסמכים לעירייה ומתחתנים.
יותם:	איזה מסמכים?
אנטוניו:	זה רשום לי איפשהו.
יותם:	כבר בדקת?
אנטוניו:	יותם, אני רוצה לחיות את החיים שלי איתך, ואם זה אומר שאנחנו צריכים להתחתן, אז אני רוצה להתחתן איתך.
יותם:	אז אתה מציע לי נישואין?
אנטוניו:	אתה לא רוצה?

יותם: לא, כלומר. כן! ברור שכן. בטח. חשבתי שזה יהיה קצת יותר רומנטי כשנחליט לעשות את זה.

אנטוניו: אוי, סליחה. שכחתי שאת נסיכה של דיסני.

יותם: אידיוט.

אנטוניו: אתה יודע מה? רגע.

יותם: אתה מוריד את עגיל הזהב שלך מהאוזן ועונד אותו לי.

אנטוניו: זהו.

יותם: אתה אמור לכרוע ברך ולשאול אותי אם אני רוצה.

אנטוניו: אבל כבר אמרת כן!

יותם: בסדר, בסדר. אנחנו נתחתן. [נופלת עליו ההבנה.] אנחנו נתחתן! אומייגאד, אנחנו נתחתן! אנחנו עומדים להתחתן!

אנטוניו: רק אם תעלה על המטוס חזרה לישראל ותסיים את הלימודים. אתה יכול לעשות את זה?

יותם: כן.

אנטוניו: יופי.

סוף מערכה שנייה

*

דקות שהם נצח

מאז הפעם האחרונה שדיברנו

שתייתי המון.

הגוף שלי מלא נוזלים והלב טובע בתוכם.

מערכה שלישית

תמונה 16

- אנטוניו: חצי שנה עברה אבל אנחנו לא עברנו. החלטנו למתוח את הזמן בין הביקורים שלנו, כדי לתת לנו זמן לעשות את הדברים שלנו כמו שצריך. אתה – לסיים את הלימודים, את פרויקט הגמר שלך, ואני – לצייר. אתה פה עכשיו, אצלי, אחרי הרבה מאוד זמן שלא היית פה. שאני לא הייתי שם. אתה שוכב על המיטה שלי, מסתכל אל התקרה. על מה אתה חושב? אני יושב אל המחברת שלי ורושם אותך. אתה כאן בכלל?
- יותם: כן.
- אנטוניו: אתה מרוחק.
- יותם: אני פה.
- אנטוניו: אתה רוצה ללכת לישון?
- יותם: עוד לא.
- אנטוניו: אני מנסה לדבר איתך על התערוכה שלי. רוצה שתגיד לי מה אתה חושב על הנושא שבחרתי. יש לי סקיצות שאני לא בטוח לגביהן –
- יותם: בוא נצא.
- אנטוניו: אוקיי. אני שונא שאתה מוזר. הלכנו בפינייטו החשוכה, נמנעים מלהיכנס לרחוב הראשי. אין לי כוח לראות אף אחד עכשיו. בוא מפה, זה הפארק שם. רוצה?
- יותם: בסדר.
- אנטוניו: בסדר. אתה יודע שהאוטובוסים התחילו להתפוצץ ברחובות? כן, החברה שמפעילה אותם מושחתת לגמרי, סוגרת מכרזים עם ראש העיר. הם לא מתחזקים את האוטובוסים שלהם כמו שצריך, אז המנועים ישנים מאוד והם פשוט מתפוצצים באמצע נסיעה. כבר שלושה אוטובוסים התפוצצו. יותם. מה קורה?

- יותם: לקחו אותי לכתוב תסריט לסדרה, לחברת הפקה ממש גדולה בתל אביב, וזה כנראה יקרה בשנה הבאה. הם גם יצמידו לי עורך וישלמו לי על זה. ו... כן. וזהו.
- אנטוניו: וואו. זה מדהים.
- יותם: זאת הזדמנות ממש גדולה.
- אנטוניו: ידעתי שתצליח. ידעתי. מי אמר לך תכתוב משהו מקורי?
- יותם: אתה.
- אנטוניו: נראה לי שמגיעה לי תודה.
- יותם: תודה טובי. תודה שאתה מאמין בי.
- אנטוניו: וזה עוד בלי לקרוא מילה שכתבת.
- יותם: סליחה! אני מתרגם את זה, זה פשוט לוקח לי זמן.
- אנטוניו: לא נורא. איזה יופי! וזה משהו שתוכל לעשות מברלין. ברלין זה רעיון חדש שיש לנו. לך יש שם חברים ישראלים ואני כבר די מיציתי את רומא.
- יותם: אני לא בטוח שאני יכול לעשות את זה מברלין.
- אנטוניו: למה? זה רק אתה והמחשב?
- יותם: לא, יהיו בטח מלא פגישות, קריאות... אתה מבין? זה עניין ממש גדול.
- אנטוניו: אז מה אתה אומר?
- יותם: שאני צריך להישאר בתל אביב.
- אנטוניו: לכמה זמן?
- יותם: לא יודע, זה יכול לקחת גם שנה.
- אנטוניו: שנה.
- יותם: אבל אנחנו נצליח, נכון? אנחנו כבר עושים את זה שנתיים, מה זה עוד שנה?
- אנטוניו: אני לא יודע אם אני יכול לעשות עוד שנה ככה.

יותם: אז מה בעצם אתה אומר?

אנטוניו: לא יודע. אני עייף. בוא נחזור לישון.

תמונה 17

- יותם: כשהתעוררתי, פתחתי את העיניים וראיתי אותך שוכב מולי, עם עיניים פקוחות, מסתכל.
- אנטוניו: לא ישנתי דקה.
- יותם: עצמת את העיניים ברגע שראית את שלי נפתחות.
- אנטוניו: פחדתי לראות מה קורה לך בפנים.
- יותם: נראית לי כמו החתול הכי חתול שפגשתי בחיי.
- אנטוניו: אני לא יכול לבכות ליד אנשים. גם לא לידך.
- יותם: אף פעם לא בכית לידי?
- אנטוניו: פעם אחת. לא, פעמיים.
- יותם: בלילה ההוא?
- אנטוניו: לא. פעם אחת במיטה שלי, לא מעצב, ופעם אחת בתל אביב.
- יותם: נכון.
- אנטוניו: ניסיתי למשוך את הלילה עוד קצת. חשבתי שתעיר אותי עם נשיקה.
- יותם: לא הייתי מסוגל.
- אנטוניו: תמיד אהבתי את זה בך. אתה לא מסוגל לשקר.
- יותם: ואתה?
- אנטוניו: מסוגל.
- יותם: באותו בוקר, כששינו הסכמנו לסיים את הלילה, ירדנו לבית הקפה שמתחת לבית שלך. [צוחק]. נזכרתי עכשיו שהם שאלו אותי פעם אם אני רוצה קרבונרה על הבוקר.
- אנטוניו: מתי?
- יותם: כשנעמי הייתה פה, הזמנו קפוצ'ינו בשש בערב.

אנטוניו:	אוי לא.
יותם:	כן.
אנטוניו:	לא עושים את זה.
יותם:	כן.
אנטוניו:	Paese che vai, usanze che trovi.
יותם:	[צוחק.] ברומא התנהג כרומאי.
אנטוניו:	בדיוק.
יותם:	אתה זוכר את הביקור הזה?
אנטוניו:	למה אתה לא רוצה לספר את מה שהיה ביום ההוא?
יותם:	מה?
אנטוניו:	זה חלק מהסיפור שלנו.
יותם:	אני יודע.
אנטוניו:	אתה מתבייש?
יותם:	ממה יש לי להתבייש?
אנטוניו:	אז יאללה.
יותם:	אוקיי, אוקיי, אני מספר. אז ישבנו בבית הקפה, שתינו שנינו קפוצ'ינו, כי בוקר, ואכלנו קרואסון פיסטוק, כי רומא, והסתכלתי עליך, ואמרתי –
אנטוניו:	אני לא רוצה לעבור לגור פה,
יותם:	כן.
אנטוניו:	או בכל במקום אחר באירופה,
יותם:	כן.
אנטוניו:	אז אני לא יודע איך נוכל להמשיך להיות ביחד.

[שתיקה.]

- אנטוניו: בשביל מה אני צריך את זה עכשיו?
- יותם: אתה צודק, זה ממש מיותר עכשיו. אנחנו יכולים פשוט –
- אנטוניו: זה מה שאמרתי.
- יותם: מה?
- אנטוניו: זה מה שאמרתי, אז. אמרתי: בשביל מה אני צריך את זה עכשיו? ואתה ענית –
- יותם: בשביל מה אתה צריך את זה עכשיו? אתה לא צריך כלום, טוני. אתה לא צריך את זה, אתה לא צריך אותנו, אתה לא צריך אותי.
- אנטוניו: זאת פרידה?
- יותם: זאת תהיה פרידה אם נעשה מזה פרידה.
- אנטוניו: אז תגיד לי מה אתה רוצה ממני. הא? יותם, מה אתה רוצה ממני?
- יותם: אני לא רוצה כלום.
- אנטוניו: קמת והלכת. שנאתי אותך. שנאתי אותך על מה שאתה עושה לי. על המילים שאתה אומר לי. ראיתי אותך עולה לדירה שלי. שלנו. הרגשתי אידיוט. רציתי ללכת אחריו אבל לא הצלחתי. חשבתי שאני אהרוג אותך אם אני אראה אותך.
- יותם: אומרים הכל?
- אנטוניו: אומרים הכל.

[יותם בדירה של אנטוניו. הוא מחפש את התיק שלו, מוצא אותו, ומתחיל לארוז את חפציו. הוא מחפש אחריהם בכל הדירה: בגדים זרוקים, מברשת שיניים, קופסת אוכל בכיור, הכל הוא מלקט ומכניס אל תיק הגב שלו. אנטוניו נכנס לדירה. הוא עומד על מפתן דלת חדר השינה.]

אנטוניו: אני לא מבין מה אתה עושה.

[יותם לא מגיב.]

אנטוניו: [בקול רם] אני לא מבין מה אתה עושה.

[יותם ממשיך לארוז את חפציו. אנטוניו ניגש אליו ועוצר אותו.]

אנטוניו: לאן אתה הולך?

יותם: פעם אחת, טוני, פעם אחת אתה מסוגל לראות אותי?

אנטוניו: אני לא רואה אותך?

יותם: לא, אתה לא. אני מנסה להכניס לעצמי לראש שאני רוצה לעזוב את הבית שלי. שאני מחפש לנו חיים במקום אחר. אני מנסה להרגיל את עצמי לחיות באירופה. כן. בברלין. אני עושה את זה בשבילך ואתה לא רואה את זה.

אנטוניו: הצעתי שנגור בברלין כי חשבתי שלך זה יהיה קל יותר מאשר לעבור לפה.

יותם: אני יודע, אבל זה לא קל יותר.

אנטוניו: אז זה היה שקר?

יותם: מה פתאום!

אנטוניו: אתה בכלל לא רצית לעבור.

יותם: זה לא נכון.

אנטוניו: אני נכנסתי איתך לקשר הזה כי אתה אמרת לי שאתה מתכוון לעבור לאירופה.

יותם: זה לא מה שאמרתי.

אנטוניו: אתה היית באמצע הלימודים שלך, ואני שאלתי אותך מה אתה מתכנן לעשות כשתסיים את התואר, ואתה אמרת לי שאתה רוצה לעבור לאירופה. נכון או לא נכון?

יותם: אמרתי הרבה דברים.

[אנטוניו הולך חזרה אל שולחן העבודה שלו.]

יותם: זה לא הוגן מה שאתה עושה.

אנטוניו: לא, יותם, זה לא הוגן מה שאתה עושה. אני הפכתי את כל החיים שלי בשבילך. הלכתי לעבוד בחנות שוקולד המסריחה הזאת. שנתיים לא טסתי לראות את המשפחה שלי, כי כל כסף שנכנס לי לחשבון הוצאתי אותו על טיסה אליך. כל ציור שאני מצייר מכניס אותי לחרדה. אני אצליח למכור אותו? אני לא? בכמה? הכל כדי לראות אותך. אמרתי לג'ני, אמרתי לה אחרי שהיית פה בפעם הראשונה שאני לא רוצה להתאהב שוב. שאני במקום טוב בחיים שלי. שהכל הולך כמו שתכננתי. אבל אתה הפכת לי את הכל. היו לי חיים נפלאים לפני שבאת, ואני הקרבתי אותם עבורך.

יותם: זוגיות לא אמורה להיות הקרבה.

אנטוניו: בטח שזוגיות היא הקרבה. אתה לא יכול פשוט לחיות את החיים הנוחים שלך ולצפות שבן הזוג שלך ישתלב לתוך זה.

יותם: זה מה שאתה רוצה שאני אעשה. אתה רוצה להמשיך את החיים הנוחים שלך ברומא ושאני אחיה איתך. שאני אבשל לך, שאני אנקה לך, שאני אהיה בן הזוג של האמן המהולל.

אנטוניו: אני לא מאמין שאתה מדבר ככה. תקשיב לעצמך!

יותם: אתה רוצה שאני אוותר על הבית שלי, על החברים שלי, על המשפחה שלי, על השפה שלי, על המקצוע שלי – הכל כדי לחיות איתך.

אנטוניו: מי ביקש ממך לוותר על כל זה?

יותם: אתה אמרת שאנחנו לא יכולים להמשיך עוד שנה כזאת.

אנטוניו: שנינו אמרנו את זה.

- ייתם: נכון, שנינו אמרנו את זה. אז מה זה אומר שאנחנו לא יכולים להמשיך ככה?
- אנטוניו: זה אומר שאנחנו צריכים לעשות שינויים ביחד.
- ייתם: אז למה אני צריך לוותר על כל החיים שלי בשביל להיות איתך?
- אנטוניו: אתה פשוט לא רוצה להיות איתי.
- ייתם: זה לא מה שאני אומר.
- אנטוניו: זה בדיוק מה שאתה אומר. אתה לא מוכן לוותר על החיים שלך בישראל בשביל להיות איתי. אתה עושה את הבחירה שלך, ייתם, ואני לא חלק ממנה.
- ייתם: אני לא עשיתי שום בחירה, טוני. אני אומר שאני לא רוצה לעזוב את הבית שלי. אין פה בחירה. אני משתגע מזה שאתה לא מוכן לקבל את זה.
- אנטוניו: אז מה זה התיק הזה שאתה אורז? לאן בדיוק אתה הולך?
- ייתם: אני לא יודע.
- אנטוניו: אתה מתכוון לטוס היום? מחר?
- [ייתם שותק.]
- אנטוניו: אתה באת במטרה להיפרד ממני?
- ייתם: לא.
- אנטוניו: אתה חיכית כל הביקור הזה לרגע הנכון כדי להגיד לי את זה?
- ייתם: לא.
- אנטוניו: כשנסענו למרקו לצפון אתה ידעת שאתה רוצה להיפרד ממני?
- ייתם: לא, אני לא באתי הנה כדי להיפרד ממך.
- אנטוניו: אז מתי הבנת שאתה רוצה להיפרד?
- ייתם: תעצור שניה. בבקשה. אני מתחנן. תקשיב לי רגע. תקשיב לי רגע. אני לא באתי לפה במטרה להיפרד. אני לא חשבתי לרגע שאנחנו צריכים להיפרד. אני לא רוצה להיפרד.

אנטוניו: אז מה זה? מה זה? מה קורה פה? אנחנו צועקים אחד על השני בבית שלי, בבית שלנו, אתה אורז את הדברים שלך, לא יודע איפה אתה מתכוון לישון הלילה, מה זה אם לא פרידה? זה לא הוגן. אני מקווה שאתה מבין שמה שאתה עושה עכשיו לא הוגן.

יותם: ד'. ד'. אני פה. אנחנו פה. ד'.

[יותם מחבק את טוני.]

אנטוניו: רצית שאני אבכה. אני יודע. רצית, אבל לא בכיתי.

יותם: נישקת אותי.

[טוני מנשק את יותם.]

יותם: ואז הורדת את החולצה שלך.

[טוני פותח את כפתורי החולצה שלו.]

יותם: מה אתה עושה?

אנטוניו: תיגע בי.

יותם: אני...

אנטוניו: תיגע בי. תיגע בי אם אתה אוהב אותי. תיגע בי.

יותם: שלחתי את הידיים שלי אל המתנניים שלך.

[יותם תופס את טוני במתנניים שלו.]

אנטוניו: לא ככה, למטה.

[טוני מוריד את הידיים של יותם אל התחת של עצמו.]

אנטוניו: תנשק אותי.

יותם: נישקתי.

אנטוניו: עכשיו, תנשק.

[יותם מנשק את טוני. טוני תופס את הראש של יותם ומנשק אותו בצוואר. הוא מוריד לו את החולצה.]

יותם: רגע.

[טוני יורד מהצוואר של יותם אל החזה שלו ואל הבטן. הוא תופס לו במכנסיים ומוריד אותם.]

יותם: תעצור.

טוני: לא.

יותם: טוני, די. תעצור.

טוני: לא.

[יותם מתרחק מטוני ומתחיל להתלבש.]

יותם: אני לא... סליחה.

[שתיקה.]

יותם: אני צריך ללכת מפה.

אנטוניו: לא, אל תלך. בוא נלך לישון. אנחנו שנינו מאוד עייפים, לא ישנו כל הלילה. בוא.

יותם: אני לא יכול.

אנטוניו: נלך לישון ונדבר על זה כשנתעורר.

יותם: לא, אני צריך לחזור הביתה. אני לבד פה. אני צריך להיות עם החברים שלי.

אנטוניו: אתה איתי.

יותם: אני לא יכול לחשוב ככה. אני צריך לחזור הביתה.

אנטוניו: זאת תהיה פרידה אם נעשה מזה פרידה.

יותם: אז בוא לא נעשה את זה פרידה.

אנטוניו: אם אתה הולך, אין לך לאן לחזור.

- ייתכן: מה?
- אנטוניו: אני לא אשב פה ואחכה לך כמו איזה אידיוט. אתה לא יכול לארוז את התיק שלך וללכת שבוע לפני הטיסה שלך. אתה פשוט לא יכול. הדלת הזאת לא תישאר פתוחה בשבילך.
- ייתכן: אני לא מאמין שאתה אומר את זה.
- אנטוניו: פעם אחת בחיים שלך תישא בתוצאות של המעשים שלך, ייתכן.
- ייתכן: אנחנו נדבר אחרי שתירגע.
- אנטוניו: תפסיק להשתיק אותי, מותר לי לכעוס! אתה מפרק את הכל. אתה מבין שאתה מפרק את כל מה שבנינו? אם אתה יוצא מפה אין יותר דרך חזרה.
- [ייתכן סוגר את התיק שלו ושם אותו על הגב.]
- ייתכן: אני מצטער, אני חייב ללכת. אני אכתוב לך כשאנחת.
- אנטוניו: אל תטרח.
- [ייתכן יוצא.]

תמונה 19

אנטוניו:	איפה ישנת?
יותם:	באיזה מלון ליד טרמיני.
אנטוניו:	למה לא חזרת לדירה?
יותם:	רצית שאני אחזור?
אנטוניו:	מה עשית כשהגעת לישראל?
יותם:	תליתי את הציור, את קימורים על הקיר מול המיטה.
אנטוניו:	אה, הגלריה בלונדון רוצה להציג אותך בתערוכה שלי, אז אני צריך שתשלח לי אותו. אל תדאג, הוא לא למכירה.
יותם:	אתה יכול למכור אותו אם אתה צריך.
אנטוניו:	אתה לא רוצה אותו?
יותם:	אני רוצה אותו.
אנטוניו:	הוא שלך.
יותם:	תודה.
[שתיקה.]	
אנטוניו:	אנחנו יכולים להיות ביחד עכשיו.
יותם:	מה?
אנטוניו:	אנחנו טובים ביחד, קוצ'ולינו.
יותם:	כן, אבל –
אנטוניו:	אבל מה?
יותם:	אני לא יודע.
אנטוניו:	מה יש לדעת? אני עדיין אוהב אותך.

[יותם מחייך.]

- אנטוניו: אתה עדיין אוהב אותי?
- יותם: אין יום בו אני לא חושב עליך.
- אנטוניו: אז?
- יותם: אז... שום דבר לא השתנה. אני עדיין לא רוצה לעזוב את ישראל, וגם אתה –
- אנטוניו: אבל הצלחנו לעשות את זה בלי שתעזוב.
- יותם: אתה באמת רוצה לחזור לחיות ככה?
- אנטוניו: הייתי מאושר אז.
- יותם: גם אני.
- אנטוניו: אז בוא נעשה את זה שוב. נהיה ביחד, ניפגש כשנוכל. נחזור להיות מה שהיינו.
- יותם: אני לא חושב שאני אוכל לעבור את כל זה שוב.
- אנטוניו: את מה?
- יותם: את הכל. את הפרידות ממך, את המפגשים הקצרים מידי, את הבלגאן שזה עשה לחיים שלנו. טוני אתה ממש מצליח עכשיו. יש לך שלוש תערוכות רק בקיץ הזה, אתה מטייל בעולם ומצייר בלי סוף ומתפרנס מזה.
- אנטוניו: אני יכול לעצור הכל מתי שאני רוצה.
- יותם: ולהיות שוב מוכר בחנות שוקולד?
- אנטוניו: אם זה מה שתבקש.
- יותם: לא, אני לא יכול לבקש את זה ממך. אני לא רוצה. וגם אתה לא רוצה.
- אנטוניו: אבל זה כואב.
- יותם: טוני, קרה מה שקרה ואנחנו כבר לא יכולים לשנות את זה. אולי אם הייתי נשאר –
- אנטוניו: תישאר עכשיו.

יותם: אין לנו עוד הרבה זמן.
 אנטוניו: זה יותר זמן ממה שיש לנו מחוץ למקום הזה.
 יותם: אני שונא את זה.
 אנטוניו: גם אני.
 יותם: הימים בלעדיך זה –
 אנטוניו: למה אתה אומר לי את זה עכשיו?
 יותם: כי זה נכון. כי אני רוצה שתדע.
 [מוסיקה מתחילה. יותם ואנטוניו שומעים אותה.]
 אנטוניו: די. עוד מעט ירד האור. בוא לא נהרוס את הזמן שעוד נותר לנו.
 יותם: לא.
 אנטוניו: בוא אלי.
 [יותם מתקרב אל אנטוניו. הם מתחבקים. המוסיקה מתגברת. האור יורד לאט על יותם ואנטוניו.]

0 1 2